

#tuitsdecultura

Quien conoce la fuente de su dolor lo disminuye. Quien conoce la fuente de su felicidad la multiplica

@alejodorowsky
Alejandro Jodorowsky Escritor

Una campaña para acabar con el día de San Valentín –sobre todo en los colegios– me tendría en primera fila.

@alb_olmos
Alberto Olmos Escritor

AMOR, tu nombre está escrito en todos los pupitres donde estudio
#FelizSanValentin

@AlejandroSanz
Alejandro Sanz Cantant

Don Quijote está vivo y sigue entre nosotros. Ahora se hace pasar por el dramaturgo John Byrne.

@jjmunozrengel
Juan Jacinto Muñoz Escritor

ves grans inspiracions. En van parlar també aquella nit a Artà en què plegats acabarien “disparant amb una pistola de balins per matar rates que algú m’havia portat de Mèxic sobre les ceràmiques. De fet, tinc alguna peça foradada per Palau”, recorda Barceló, que en vida li regalaria un dibuix original que finalment no va incloure per a la seva edició il·lustrada de la *Divina Comèdia* de Dant (Galàxia Gutenberg) i que es va afegir a cinc més que el poeta havia anat adquirint al llarg de la seva vida.

Pregon desig –títol agafat de l’últim vers de *L’aventura* (1947)– es podrà veure del 17 de febrer al 9 de setembre. Hi ha pops atrapatats en pigment granatós i altres pintades a dues mans que cerquen un impossible efecte mirall, com si ell mateix fos un d’aquells octòpodes movent els braços en múltiples direccions alhora (el va realitzar el 2008 a Ginebra, en un intent per retrobar el seu equilibri mentre pintava la cúpula per a la seu de les Nacions Unides). Barceló també ha incorporat obres de la seva sèrie *Tèrmitis*, aquells pa-

‘PREGON DESIG’

L’exposició reuneix 68 obres seleccionades per l’artista de la seva col·lecció personal

SÈRIES

Pops i peixos, tèrmitis, retrats i autoretrats, apunts de l’Àfrica, quaderns eròtics...

pers que deixa que devorin els tèrmitis mentre ell és a la casa taller a Farrutx o a l’estudi de París i que, diu de broma, li creen “la il·lusió de viure una altra vida d’artista”. També hi ha la seva sèrie de retrats d’albans africans, amb uns trets que apareixen com per art de màgia fent lliscar un pinzell amarat de lleixiu sobre paper negre; les seves impressions del que ha viscut en el transcurs de les diverses estades a Mali entre 1988 i 2000; autoretrats com a savi o amb la cara multiplicant-se sense rumb sobre un pergamí...

Pregon desig també disposa d’una àmplia col·lecció de dibuixos (éssers abissals, sípies, taurons, cargols de mar...) que serveixen de model per als brodats que després cus la seva mare, Francisca Artigues. I un quadern eròtic fet entre Bangkok, l’Índia i París que, opina, “és molt Palau”. Barceló n’havia enviat un, però les últimes hores l’ha substituït per un altre perquè aquell exemplar formarà part d’un projecte editorial amb el filòsof francès Jean-Luc Nancy titulat *Sexistència*.

L’any Palau i Fabre, amb Manel Guerrero com a comissari, actualment té dues exposicions més a Barcelona: *Jo sóc el meu propi experiment*, comissariada per Julià Guillamon, al Palau Robert, i *Palau mira Picasso*, amb Víctor Fernández com a comissari, a Can Serra de la Diputació. ●

KAI FOERSTERLING / EFE

La presentació de la mostra, ahir, va tenir gran expectació

L’IVAM mostra per primera vegada una àmplia retrospectiva de l’artista català

El Joan Miró més combatiu

SALVADOR ENGUIX
València

“Algunes d’aquestes obres m’han arribat a emocionar”. José Miguel Cortés, director de l’IVAM, ho afirmava ahir a la presentació de l’àmplia retrospectiva que el museu valencià ha programat sobre Joan Miró amb el títol *Ordre i desordre, Joan Miró*. Es tracta, va afegir, d’oferir una visió del Miró més combatiu, més compromès, “més connectat amb el seu temps, i amb el seu compromís amb les llibertats”.

A més a més, és la primera vegada que Joan Miró entra a l’IVAM, cosa que en si és tota una notícia, i una declaració d’intencions del nou equip directiu, que ha tornat a dotar el museu de coherència després de 20 anys de governs del PP.

Es mostren més de 200 obres, entre pintures, escultures, dibuixos, ceràmiques, cartells i peces vinculades a les arts escèniques. És un ambiciós recorregut per les diferents etapes creatives de l’autor.

El comissari de la mostra, Joan M. Minguet, ho resumia així: “No volíem fer un mausoleu per a un geni, sinó reflectir l’esperit crític i el qüestionament de l’art que van caracteritzar Miró”. I també destacava: “La nostra intenció era recuperar el Miró més radical”.

S’ha pretès, a part, fer-ho

mostrant “el pas de l’ordre al desordre i les contradiccions d’un artista que va proferir la seva famosa frase “Je veux assassiner la peinture” (Vull assassinar la pintura), però que no va deixar de pintar mai”.

A partir d’allà l’exposició aborda el xoc entre l’ordre i el desordre i aquells ingents desit-

anomenen “el Fontana de Miró”, va valorar el comissari sobre aquesta tela, que presenta uns talls com els que hi ha en algunes de les més conegudes de Fontana. La mostra també inclou una de les seves famoses teles cremades en què l’artista català “porta la radicalitat a l’extrem”.

camp de la ceràmica. “Joan Miró va entendre que el seu art era una provocació per a l’espectador”, conclouia el comissari.

José Miguel Cortés, per la seva part, va voler subratllar el caràcter reivindicatiu de l’obra de Miró. “El seu activisme artístic sempre va tenir un sentit poètic i simbòlic; la seva obra sembla senzilla, però no és simple”. Pel director de l’IVAM, l’artista sempre desitjava “interpel·lar l’espectador no acomodati, que s’interrogués; tant en les

L’exposició inclou més de 200 obres entre pintures, escultures, ceràmiques, dibuixos i cartells

seves obres més tranquil·les com en les més actives”.

La procedència de les obres és variada. Des del Museu Reina Sofia, la Fundació Juan March de Madrid, la Fundació La Caixa de Barcelona i la Fundació Joan Miró fins a un total de 15 institucions culturals. La mostra, que es podrà visitar fins al 17 de juny, es divideix en cinc sales del museu i s’inaugurarà avui, amb la voluntat de ser una de les principals exposicions de l’IVAM per al present exercici. ●

KAI FOERSTERLING / EFE

Una dona davant la peça *Sense títol*, de Joan Miró, ahir

jos d’experimentació que Miró va viure al llarg de la seva trajectòria que el van portar a crear “un alfabet visual propi aparentment senzill, però de gran profunditat”, segons Minguet.

“El 1973, i als 80 anys, Miró va sentir una necessitat d’indisciplina absoluta i va fer la tela esquingada, el que els experts

L’exposició també reflecteix l’ordre i el desordre en altres llocs de la creació mironiana com el cartellisme, la seva performance pictòrica al Col·legi d’Arquitectes de Barcelona, la seva feina a l’obra *Mori el Merma*, la seva visió de les arts escèniques (el ballet, el teatre de titelles) com una prolongació de la seva obra o la seva tasca en el